ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ AUGUSTE BAILLY

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

— Βοήθεια, βοήθεια, ἀνοῖχτε μου ! Θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ, θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ ! Ἔτσι φώναξε ἡ Ἀσσοῦντα, ἡ κόρη τοῦ Σίρου Σαλβατόρε, βγαίνοντας στὴν πόρτα τῆς κάμαρης, ξεμαλλιασμένη, ξυπόλυτη, μὲ κουρελιασμένα ροῦχα. Ἡ Ἀσσοῦντα ἦταν ἕνα κορίτσι γιὰ τὸ ὁποῖο ὅλοι μιλοῦσαν μὲ περιφρόνηση στὴν ἀπόκεντρη αὐτὴ συνοικία. Ἄλλοι ἔλεγαν πὼς δὲν ἄκουγε διόλου τὸν πατέρα της καὶ ἤθελε διαρκῶς νὰ γυρίζῃ ἔξω στοὺς δρόμους μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλον καὶ ἄλλη πάλι, ὅτι τὰ εἶχε ψήσει μὲ κάποιον μαρμαρᾶ ποὺ ἐργαζότανε ἐκεῖ κοντά. Δὲν περνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴν ἄκουγε κανεὶς μέσα στὸ σπίτι τοῦ Σαλβατόρε φωνὲς καὶ γκρίνιες, οἱ ὁποῖες καταλήγανε πολὺ συχνὰ σ' ἄγριο ξυλοκόπημα τῆς ἀδιόρθωτης Ἀσσούντας.

Ἡ κόρη τοῦ Σαλβατόρε κατέβηκε φωνάζοντας πάντοτε στὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ πρὶν βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα στάθηκε λίγο στὴν εἴσοδο τοῦ ἐσώγειου τοῦ σπιτιοῦ της στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε ὁ ὑποδηματοποιὸς Μπενετέτο ντὶ Ματέο.

— Βοήθεια, μπάρμπα Μπενετέτο, βοήθεια, ξαναεῖπε ἡ Ἀσσοῦντα. Ὁ πατέρας μου θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι του. Σῶσε με γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σῶστε με ἐσεῖς ποὺ εἶσθε καλὸς ἄνθρωπος !..

Ὁ Μπενετέτο ἀνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα του.

— Ἔλα μέσα, τῆς εἶπε. Θὰ σὲ σώσω. Μὴ φοβᾶσαι.

Ἡ Ἀσσοῦντα μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ ντὶ Ματέο καὶ ἔπεσε στὰ πόδια του γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα ὁ γέρω Σαλβατόρε, ὁ πατέρας της, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τὴν κόρη του νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ ξένο αὐτὸ σπίτι, ἔτρεξε καὶ χτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα.

— Ἀνοῖχτε μου ! φώναξε... Δόστε μου τὴν κόρη μου !

Ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ ἡ μορφὴ τοῦ ντὶ Ματέο πρόβαλλε θυμωμένη.

— Ὄχι ! ὄχι ! εἶπε ὁ γέρω ὑποδηματοποιὸς στὸν πατέρα τῆς Ἀσσούντας. Ὄχι ! Δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸ κορίτσι σου νὰ τὸ σκοτώσῃς. Ἀρκετὰ πιὰ τὄδερνες τόσο καιρό ! Ἡ κόρη σου μοῦ ζήτησε τὴν προστασία μου καὶ ὀφείλω νὰ τῆς τὴν δώσω. Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ !

— Καλά, καλά, μουρμουρίσε ὁ Σαλβατόρε. Κράτησέ την ἀφοῦ ἐπιμένεις... Μάθε ὅμως ὅτι δὲν ἀξίζει αὐτὸ ποὺ κάνεις σ' ἕνα τέτοιο παληοκόριτσο. Θὰ τὴν γνωρίσῃς καλλίτερα καὶ θὰ ἰδῇς τὶ μέρος λόγου εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλεποῦ ποὺ θέλεις νὰ πάρῃς στὸ σπίτι σου...

Ὁ ντὶ Ματέο ὅμως χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ Σαλβατόρε ξανάκλεισε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του μὲ ὀργή, ἀφήνοντας ἔξω τὸν πατέρα τῆς Ἀσσούντας, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ βρίζῃ τὴν κόρη του.

***

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα πέρασαν δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ Ἀσσοῦντα ζοῦσε μαζὶ μὲ τὸν Μπενετέτο ντὶ Ματέο, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε σὰν κόρη του. Ὁ Σαλβατόρε βλέποντας, ὅτι ἡ κόρη του ἔμενε ἀκόμα στὸ σπίτι τοῦ ντὶ Ματέο, δὲν ἔφερνε καμμιὰ ἀντίρρηση, γιατὶ εἶχε μεγάλες οἰκονομικὲς στενοχώριες. Ἔπειτα δὲν ἀγαποῦσε πιὰ τὴν Ἀσσοῦντα ὕστερα ἀπὸ τὶς τόσες σκηνὲς ποὺ εἶχε κάνει στὸ σπίτι του.

Ἔτσι ἡ Ἀσσοῦντα ἐλεύθερη πιὰ ἀπὸ τὸν πατρικὸ ζυγὸ τοῦ Σαλβατόρε εἶχε ἀφοσιωθεῖ τώρα στὸ φρόντισμα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ντὶ Ματέο. Εἶχε μάθει νὰ μαγειρεύῃ, νὰ πλένῃ καὶ εἶχε γίνει πρώτης τάξεως νοικοκυρά. Ὁ γέρω-ὑποδηματοποιὸς ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ διαγωγὴ τῆς Ἀσσοῦντα καὶ ἕνα βράδυ τῆς εἶπε :

— Μπράβο, Ἀσσοῦντα μου ! ἔγινες ἕνα καλὸ κορίτσι. Τώρα ποὺ βλέπω ὅτι μεγάλωσες θὰ σοῦ βρῶ καὶ ἕνα καλὸ παιδὶ νὰ σὲ παντρέψω.

Ἡ Ἀσσοῦντα μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ταράχθηκε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Γιατὶ δὲν μιλᾶς ; τῆς εἶπε ὁ γέρω-ὑποδηματοποιός, τί ἔχεις ; Μήπως δὲν θέλεις νὰ παντρευτῆς ;

Ἡ Ἀσσοῦντα κύτταξε μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια τὸν ντὶ Ματέο καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἔγινε κατακόκκινη :

— Ὄχι ! ψιθύρισε δειλά... Θέλω... νὰ παντρευτῶ...

— Τότε λοιπὸν γιατὶ δὲ χαίρεσαι ποὺ θὰ σὲ παντρέψω ἐγὼ καὶ θὰ σοῦ βρῶ ἕνα καλὸ γαμπρό...

Ἡ Ἀσσοῦντα πῆγε κάτι νὰ πῇ ἀλλὰ τὰ λόγια μπερδεύτηκαν καὶ σώπασε πάλι.

Ὁ ντὶ Ματέο κάτι κατάλαβε. Ἡ Ἀσσοῦντα ἀσφαλῶς εἶχε μέσα της ἕνα μυστικὸ ποὺ τὸ ἔκρυβε ἀπ' αὐτόν.

— Πές μου ἐλεύθερα, τῆς εἶπε. Μὴ διστάζεις !.. Μήπως ἀγαπᾶς κανένα ;

Τὰ μάτια τῆς κόρης τοῦ Σαλβατόρε ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά.

— Ναί ! εἶπε στὸν ντὶ Ματέο. Ἀγαπῶ τρία χρόνια τώρα τὸν Τζούλιο Βιβάντι... καὶ μ' ἀγαπάει κι' ἐκεῖνος τρελλά...

Μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ ντὶ Ματέο ταράχτηκε. Ἤξερε ἀπὸ καιρὸ ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτὸ δὲν θάθελε μὲ κανέναν τρόπο νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ πατέρας τῆς Ἀσσούντας γιὰ γαμπρό του.

— Μὰ αὐτὸν δὲν τὸν θέλει ὁ πατέρας σου τῆς εἶπε ὁ ντὶ Ματέο σὲ λίγο ἀφοῦ τὴν κύτταξε χαρακτηριστικά.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω ἄλλον ἀπὸ σᾶς γιὰ πατέρα μου, τοῦ εἶπε ἐκείνη...

Ἔμειναν μιὰ στιγμὴ κι' οἱ δυό τους σκεφτικοί. Σὲ λίγο πρώτη ἡ Ἀσσοῦντα, ἀφοῦ σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸν ντὶ Ματέο, εἶπε μὲ παρακλητικὴ φωνή :

— Τὸν ἀγαπῶ ! τὸν ἀγαπῶ πολύ ! Σῶστε με ἀκόμα μιὰ φορὰ ἀπ' τὸν πατέρα μου... Μ' ἀγαπάει πολὺ κι' αὐτὸς καὶ εἶνε πολὺ καλὸ παιδί...

Ἡ καλὴ καρδιὰ τοῦ γέρω Μπενετέτο συγκινήθηκε. Γιατὶ νὰ μὴν τῆς ἔδινε γιὰ ἄντρα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἤθελε ἡ καρδιά της ; Γιατὶ νὰ μὴν ἕνωνε ὁ ἴδιος δυὸ ψυχὲς ποὺ ἀγαπιώντουσαν ;

Ὁ ντὶ Ματέο σκέφθηκε λίγο ἀκόμα καὶ ὕστερα προσεπάθησε νὰ ἡσυχάσῃ τὴν φτωχὴ Ἀσσοῦντα ποὺ ἔκλαιγε, λέγοντάς της, ὅτι θὰ ἀνελάμβανε αὐτὸς νὰ κανονίσῃ ἐντελῶς τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ δώσῃ στὴν Ἀσσοῦντα μὲ κάθε τρόπο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ποθοῦσε ἡ ψυχή της.

***

— Ἐπέρασαν ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες. Ὁ νέος Τζούλιο Βιβάντι ἔβλεπε τώρα συχνὰ τὴν ἀγαπημένη του Ἀσσοῦντα στὸ σπίτι τοῦ ντὶ Ματέο, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσει τὴν ἔγκρισή του γιὰ τὸν γάμο της. Γι' αὐτὸν ἦταν πιὰ τελειωμένη ἡ ὑπόθεσις τοῦ γάμου αὐτοῦ. Ἡ Ἀσσοῦντα δὲν θὰ ἔπαιρνε ἄλλον ἄντρα ἀπὸ τὸν Τζούλιο, τὸν ὁποῖον συμπαθοῦσε πολὺ κι' ὁ ντὶ Ματέο. Τὸ μόνο ποὺ ἔμενε ἦταν νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ ἔγκρισις τοῦ πατέρα τῆς Ἀσσούντας γιατὶ ὁ ντὶ Ματέο δὲν τολμοῦσε ν' ἀφήσῃ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος χωρὶς νὰ ρωτήσουν καὶ τὸν γέρω Σαλβατόρε.

Ὁ Σαλβατόρε τράβηξε τὸ μαχαῖρι του.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ἕνα βράδυ ὁ πατέρας τῆς Ἀσσούντας, ποὺ εἶχε μαθει, ὅτι ἡ κόρη του εἶχε ἀρχίσει πάλι τὶς σχέσεις μὲ τὸν Τζούλιο, ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Μπενετέτο καὶ τὸν κατέστησε προσεχτικὸ γιὰ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ζήτημα, ὅπως τὸ ἔλεγε.

Ὁ Μπενετέτο προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ ἡσυχάσῃ τὸν Σαλβατόρε ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον.

— Ἡ κόρη μου μπορεῖ νὰ ἔμεινε στὸ σπίτι σου τόσα χρόνια ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ τῆς ἐπιτρέψω νὰ στεφανωθῇ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

— Μὰ τὸν ἀγαπᾷ πολύ ! Δὲν πρέπει νὰ ἐναντιωθοῦμε σὲ μιὰ ἀγάπη δύο ψυχῶν, τοῦ ἔλεγε ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

— Δὲν δέχομαι καμμιὰ συζήτησι ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ἡ κόρη μου θὰ πάρῃ ὁποιον τῆς δώσω ἐγώ.

Βλέποντας ὁ Μπενετέτο ὅτι ὁ πατέρας τῆς Ἀσσούντας ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐνέκρινε αὐτὸν τὸν γάμο, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα τέχνασμα ποὺ νόμιζε ὅτι θὰ τὸν ἔκανε νὰ μεταπεισθῇ.

— Ἐπὶ τέλους, τοῦ εἶπε, δὲν εἶνε πιὰ στὸ χέρι μας... Ἡ Ἀσσοῦντα εἶνε πιὰ γυναῖκα τοῦ Τζούλιο !.. Οἱ σχέσεις τους εἶχαν προχωρήσει πολὺ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθῇ ἡ κόρη σου ἀναγκάστηκα νὰ τοὺς παντρέψω...

Τὰ μάτια τοῦ Σαλβατόρε ἄστραψαν ἀπὸ θυμό.

— Ἄθλιε ! τοῦ φώναξε... Ἄθλιε !

Καὶ ἐτράβηξε ἀμέσως τὸ μαχαῖρι του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀθῶο Μπενετέτο...

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ὁ γέρω-ὑποδηματοποιὸς κατάφερε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σαλβατόρε καὶ ν' ἁρπάξῃ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα ξυράφι ποὺ ἦταν τοποθετημένο ἐκεῖ κοντὰ στὸ τζάκι.

Μιὰ ἄγρια πάλη ἐπηκολούθησε. Ὁ Σαλβατόρε μὲ τὸ μαχαῖρι στὰ χέρια προσπαθοῦσε νὰ ὡρμήσῃ ἐπάνω καὶ ὁ ντὶ Ματέο, κρατώντας πάντα τὸ ξυράφι περίμενε...

Ἔξαφνα ὁ πατέρας τῆς Ἀσσούντας πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ ρίχτηκε ἀκράτητος ἀπάνω στὸ ντὶ Ματέο. Τὰ κορμιά τους μπλέχτηκαν καὶ τὰ δυὸ φονικά τους ὄργανα λάμψανε μέσα στὸ θαμπὸ φῶς τῆς λάμπας.

Λίγο ἀκόμη πέρασε καὶ ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε, μιὰ φωνὴ πόνου καὶ ἀπελπισίας.

— Ἔτσι ! πέθανε τώρα ! πέθανε ! τοῦ φώναξε ὁ ντὶ Ματέο ριγμένος ἐπάνω στὸ κορμὶ τοῦ Σαλβατόρε, ποὺ ἔπεσε ἀνάσκελα στὸ πάτωμα τῆς κάμαρας...

Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι καὶ μιὰ βαθειὰ πληγὴ φαινότανε ἀνοιγμένη στὸ λαιμὸ τοῦ Σαλβατόρε.

***

Λίγες στιγμὲς πέρασαν ἀκόμα καὶ ὁ πατέρας τῆς Ἀσσούντας ξεψύχησε μέσα σὲ φοβερὰ βογγητὰ ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στό-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνα σκληρὸ μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς

Ὁ κόμης ντὲ Σαὶν-Μπελμὸν εἶχε κάποτε ἐπαναστατήσει κατὰ τοῦ Λουδοβίκου 14ου καὶ εἶχε κλειστεῖ μέσα σ' ἕνα φρούριο ἀπ' ὅπου ἐκτυποῦσε ἀλύπητα τὰ βασιλικὰ στρατεύματα.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ γενναῖον ἀγῶνα ὑπέκυψε τέλος, λόγῳ ἐξαντλήσεως τῶν πυρομαχικῶν του καὶ τῶν τροφίμων καὶ ἠχμαλωτίσθη.

Ἡ γυναῖκα του τότε, ἡ κόμησσα ντὲ Σαὶν Μπελμὸν ποὺ ἦταν προικισμένη μὲ ἀτρόμητο θάρρος ἔμεινε μόνη στὰ κτήματά τους γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ συζύγου της.

Μιὰ μέρα ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ διέταξε νὰ βοσκήσουν τὰ ἄλογα τῆς ἴλης του στὴν περιοχὴ τοῦ κόμητος χωρὶς νὰ ζητήσῃ, ὅπως ἐσυνηθίζετο τότε, τὴν ἄδεια τοῦ γαιοκτήμονος. Τὴν ἑπομένη, ἡ κόμησσα τοῦ ἔγραψε ἕνα εὐγενικὸ γράμμα καὶ τοῦ παρεπονεῖτο γιὰ τὴν παράλειψή του αὐτή.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔδωκε καμμιὰ προσοχή. Σὲ λίγες ὅμως μέρες λαμβάνει μιὰν πρόσκλησιν εἰς μονομαχίαν ἀπὸ τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν Μπελμόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐζητοῦσε ἱκανοποίησιν γιὰ τὴν ἀναίδειά του.

Θέλοντας καὶ μή, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς, ὁ ἀξιωματικὸς ἐδέχθη καὶ τὴν ὡρισμένη ὥρα ἐπῆγε εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας.

Ὁ κόμης ντὲ Σαὶν Μπελμὸν ἦτο ἤδη ἐκεῖ. Ἦταν νέος γεμάτος ζωὴ ἀλλὰ πολὺ λεπτὸς καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκέφθη ὅτι πολὺ εὔκολα θὰ ἔθετεν ἐκτὸς μάχης ἕνα τόσον ἀδύνατο ἀντίπαλο.

Ἡ μονομαχία ἄρχισε. Στὴν ἀρχὴ πραγματικῶς ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε φανερὴ ὑπεροχή. Ὁ κόμης φαινόταν πολὺ ταραγμένος. Αἴφνης ὅμως, συγκεντρώνει ὅλο του τὸ θάρρος καὶ μ ἕνα ἐπιδέξιο κτύπημα, ἀφώπλισε τὸν ἀξιωματικό.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ νεαρὸς μονομάχος, δίνοντας τὸ ξίφος στὸ νικημένο ἀντίπαλό του, χωρὶς ἄλλο πιστεύετε ὅτι μονομαχεῖτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν Μπελμόν. Ὄχι, ἀπατᾶσθε ! Μονομαχεῖτε μὲ τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ σᾶς ἀποδώσει τὸ ξίφος σας. Σᾶς συνιστῶ μόνον στὸ μέλλον νὰ φέρεσθε εὐγενέστερα στὶς κυρίες.

Ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἔνοιωσε τέτοια ντροπὴ γιὰ τὸ πάθημά του, ὥστε τὴν ἑπομένην εὑρέθη νεκρὸς εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας, μὲ σπασμένο τὸ ξίφος του στὰ δύο. Εἶχε αὐτοκτονήσει.

* * *

Ἡ γυναῖκα τοῦ Μίλτωνος

Ὁ μέγας ἄγγλος ποιητὴς Μίλτων, ἀφοῦ τυφλώθηκε παντρεύθηκε μὲ μιὰ ποὺ ἦταν μὲν ὡραιοτάτη, ἀλλὰ συγχρόνως ἦταν καὶ φοβερὰ γκρινιάρα.

Μιὰ μέρα, ὁ λόρδος Βούκιγχαμ, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν κολακεύσῃ πὼς ἡ γυναίκα του ἦταν «σωστὸ τριαντάφυλλο».

— Δὲν μπορῶ δυστυχῶς, ἀπήντησεν ὁ ποιητὴς νὰ κρίνω ἀπὸ τὰ ἀρώματα, κρίνω ὅμως... ἀπὸ τἀγκάθια !

* * *

Ἀνέκδοτο τοῦ Ἀλ. Ραγκαβῆ

Μιὰ κυρία παρακάλεσε κάποτε τὸν Ραγκαβῆ νὰ τῆς στείλῃ τὴ φωτογραφία του. Ὁ Ραγκαβῆς τῆς τὸ ὑπεσχέθη. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τῆς τὴν ἔστειλε μὲ τοὺς ἑξῆς στίχους:

«Εἶν' ἡ εἰκὼν ὁμοία μου, ἂν νὰ πιστεύσω πρέπει.
Ὁμοία μου ; Τὶ ὠφελεῖ ;
Ὅταν τὴν στέλλω πρὸς ὑμᾶς τὴν ἤθελον νὰ ὁμιλῇ
πρὸ πάντων δὲ νὰ βλέπῃ».

μα του.

Ὁ ντὶ Ματέο μόλις συνῆλθε λιγάκι καὶ κατάλαβε τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε κάνει, ἐπῆρε ἀμέσως μιὰ τρομερὴ ἀπόφαση.

Βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα λευκὸ χαρτὶ ἐπῆρε τὴν πέννα καὶ ἔγραψε :

«Εἰδοποιῶ τὴν ἀστυνομία, ὅτι σκοτώνομαι μόνος μου κοντὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ σκότωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Ἀφήνω ὅλη μου τὴν περιουσία στὴ δεσποινίδα Ἀσσοῦντα Σαλβατόρε, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ παντρευτῇ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷ καὶ ὡς μόνην χάριν τῆς ζητῶ νὰ προσεύχεται στὸ θεὸ κάπου — κάπου γιὰ τὴν ψυχή μου.»

Μόλις ἔγραψε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ντὶ Ματέο ἔκανε τρεῖς φορὲς τὸ σταυρό του καὶ παίρνοντας πάλι τὸ ματωμένο ξυράφι ἔκοψε τὸ λαιμό του καὶ ἔπεσε κάτω στὸ πάτωμα, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ Σαλβατόρε.

Auguste Bailly

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ

Τοῦ **Λουδοβίκου Μπουγιὲ**

Ἔσβυσ' ἡ λάμπα καὶ μαζὶ στὸ τζάκι κ' ἡ φωτιά,
κι' ἔμεινα μόνος μου χωρὶς στὸν κόσμο κἄνα φίλο,
χωρὶς σκυλὶ ποὺ φύλακας νἄναι μέσ' στὴ νυχτιὰ
καὶ γιὰ τὸ τζάκι ἀλλοίμονο, δὲν ἔχω οὔτ' ἕνα ξῦλο,

Σὰν τὸ κεφάλι πίσω μου στρέφω τὶ νἂν αὐτό ;
κἄποιο πλανιέται φάντασμα μάρτυρας στὴ γιορτή μου,
φάντασμα τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ὁλόγυμνο, φριχτό,
ποὺ βλέποντας τὴ φρίκη του σβύνεται ἡ φωνή μου.

Τὸ ὄνειρό μου ἔσβυσε χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα
καὶ βλέπω μπρόσ' μου τὸν καιρὸ νὰ φεύγῃ σὰν πουλὶ
καὶ νὰ μὲ φέρνει στὴν παλιὰ τῆς νειότης μου πατρίδα
στὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκα ποὺ ἔζησα παιδί,

Ὅμοια μὲ κῦμα θάλασσας τοῦ κόσμου ἡ κακία
ἀνέβηκε στὰ χείλη μου καὶ κάνει νὰ πονῶ,
μ' ἔχει πεθάνει ζωντανὸ τῆς φρίκης ἡ μανία
καὶ πέφτω μπρόσ' της σά θεὰ καὶ τήνε προσκυνῶ.

Ὦ ! νύχτα κρύα βροχερή, νύχτα φόβο γεμάτη
στὸ κούφιο μέσα στῆθος μου ποιὸς τἄχατε χτυπᾶ
—Δὲν εἶν' ἐδῶ τὸ σπίτι σου ὅπου ζητᾶς διαβάτη
— Ἄνοιξε φίλε κι' ἔρχομαι ἀπὸ πολὺ μακρυά.

Ποιὸς εἶσαι ; πές μου ποῦ χτυπᾶς μέσα μου στὰ πλευρὰ
τώρα σὲ λίγο ἡ νυχτιὰ περίμενε θὰ σβύσει
Καὶ μιὰ φωνὴ στὴ σιωπὴ λέει λυπητερά :
Εἶμ' ἡ καρδιά σου ποὺ ποτὲς δὲν ἔχω ἀγαπήσει !...

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ **Λουδοβίκου Μπουγιὲ**

Ἔπαιζες τάχατες μὲ μὲ σὰ μῶλεγες γιὰ σένα
πονῶ ἢ νὰ μὲ γέλαγες· φτωχή μου κόρη πές ;
ποτὲς σου μὴ τὸ βάλ' ὁ νοῦς πῶς ἔπαιζες μὲ μένα
γιατί ἀγάπες μένανε δὲ γέλασαν ποτές.

Μόνο τὴν πρώτη ἀγάπη μας καθὼς ἦταν καὶ πρῶτα
ἁγνή, μεγάλη φύλαξ' την ὅσον ἄλλη καμμιὰ,
τὴν πονεμένη μου ψυχὴ ὕστερα ἔλα ρώτα
καὶ μάθε ἂν σ' ἀγάπησε ποτές μου ἡ καρδιά.

Ἡ λάμπα σου καιγότανε σὰν ἔπερν' ἀπὸ μένα
τὴ φλόγα μου. Σὰν τὸ Χριστὸ ποὺ στῆς Κανᾶς τὸ γάμο
ἔκανε τὸ κρασὶ νερὸ ἔτσι κι' ἐγὼ ἐσένα
ἀγάπη μου τὸν πόνο σου τὸν ἔκανα χαρά μου.

Ποτὲς ἐσὺ δὲν ἔζησες κι' ἂν ἔζησες μιὰ μέρα
δὲν ἤσουν τίποτε παρὰ κἄποιο ἄδειο κουφάρι,
ἤσουν κιθάρας χτύπημα, φύσημα τοῦ ἀγέρα
ὄργανο ποῦνται πάντοτε κάτω ἀπ' τὸ δοξάρι.

Ἂν εἶνε τὸ τραγοῦδι μου γλυκὸ γιαυτὸ ποιὸς φταίει ;
ἐγὼ ποτὲς δὲν ἠμπορῶ χωρὶς αὐτὸ νὰ κάνω
ὅθε διαβῶ τό τραγουδῶ, κι' ἂν δὲν τὸ πῶ τὸ λέει
ἡ πέννα μου π' ἀλλοίμονο μαζύ της θὰ πεθάνω.

Καὶ τώρα Χαῖρε ! ἄφησε τὸ δρόμο μου νὰ πάω
τὸ πρόσωπό σου σκέπασε δὲ θέλω νὰ τὸ δῶ
ὁ ἔρως μου τελείωσε· τώρα δὲ σ' ἀγαπάω
Ἄφησε· σοῦπα ἄλλοτες ἐὸὲ δὲν τραγουδῶ.

Μεταφρ. **Δ. Ν. Γαλάνη**

ΣΟΝΝΕΤΟ

Τοῦ Remi Belleau

Λουλούδια καὶ χορτάρια εὐτυχισμένα
ποὺ ἡ ἀγάπη μου τραγούδια ἐρωτικὰ
σκορπίζοντας πατεῖ χαϊδευτικὰ
μὲ τ' ἀλαφρό της πόδι ὁλοένα.

Ποτάμια κι' ἀκρογιάλια εὐτυχισμένα
κι' ὦ μονοπάτια ἐσεῖς στοχαστικὰ
ποὺ ὅταν διαβαίνη κείνη μυστικὰ
φυτρώνουνε γίλια ἄνθια ἐρωτεμένα.

Ἄχ ! Καὶ σὲ μένα, Πλάστη μου, γιατὶ
τὴν ἡδονὴ δὲ χάρισες αὐτή ;
Πόσο πονεῖ ἡ καρδιά μου τοῦ ζηλιάρη !

Ἂν εἴχατε καρδιά, μὲ τὶ καμάρι
θὰ ξέρατε πὼς κάποιο ἀληθινὰ
θεῖο πλάσμα χαιρετώντας σας περνᾶ !

Μετφρ. **Γ. Κοτζιούλα**